

Paraules materials

A Jesús August

ASSUMIRÀS la veu d'un poble,
i seràs la veu del teu poble,
i seràs, per a sempre, poble,
i patiràs, i esperaràs,
i aniràs sempre entre la pols,
et seguirà una polsequera.
I tindràs fam, i tindràs set,
no podràs escriure els poemes,
i callaràs tota la nit
mentre dormen les teues gents,
i tu sols estaràs despert,
i tu estaràs despert per tots.
No t'han parit per a dormir:
et pariren per a vetllar
en la llarga nit del teu poble.
Tu seràs la paraula viva,
la paraula viva i amarga.
Ja no existiran les paraules,
sinó l'home assumint la pena
del seu poble, i és un silenci.
Deixaràs de comptar les síl·labes,
de fer-te el nus de la corbata:
seràs un poble, caminant
entre una amarga polsequera,
vida amunt i nacions amunt,
una enaltida condició.

No tot serà, però, silenci.
Car diràs la paraula justa,
la diràs en el moment just.
No diràs la teua paraula
amb voluntat d'antologia,
car la diràs honestament,

iradament, sense pensar
en ninguna posteritat,
com no s'ha de del teu noble.
Potser et maten o potser
se'n riuran, potser et delaten:
tot això són banalitats.
Allò que val és la consciència
de no ser res, sió e'és noble.
I tu, creuant, has escollit.
Reparat del teu silenci estricte,
camines decididament.

Mecanoscrit del poema «Assumiràs la veu d'un poble» de *Llibre de meravelles* (també dins *Poble - MPVII*). [La tipografia de la part final del text és molt feble.]